
Jakub Suchel: Chceme pomáhat potřebným bez ohledu na vyznání

Jakub Suchel vystudoval na [Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy](#) navazující magisterský program **Sociální politika a sociální práce** v rámci oboru [Občanský sektor](#) . Bakalářské studium absolvoval na [Evangelické teologické fakultě](#) v rámci oboru **Pastorační a sociální práce**. V současné době působí jako ředitel [Diakonie Praha](#) .

Na Fakultě jste absolvoval magisterský navazující program Sociální politika a sociální práce v rámci oboru Občanský sektor. Bakalářský titul jste získal na Evangelické teologické fakultě v rámci oboru Pastorační a sociální práce. Proč jste se rozhodl pro změnu fakulty?

Má to ještě trochu jiný vývoj. Nejdřív jsem vystudoval Jabok, což je Vyšší odborná škola sociální a teologická, která spolupracuje s Evangelickou teologickou fakultou. Nejprve jsem na Jaboku získal kvalifikaci sociální pracovník. Poté se naskytla možnost, že bychom si mohli udělat bakaláře na Evangelické fakultě. Jednalo se jen o jeden ročník, protože nám

většinu předmětů uznali. Musel jsem složit státní zkoušky a vypracovat bakalářskou práci. Už tenkrát jsem přemýšlel o nějakém navazujícím magisterském studiu. Dal jsem si několik let pauzu a pak pokračoval na FHS. Jabok, potažmo Evangelická teologická fakulta, mě vybavily prakticky, a myslím, že dobře. Cítil jsem ale potřebu mít nějaký teoretický základ a přesah s kontextem. Proto jsem později zvolil navazující magisterské studium. Nebyla tam přímá návaznost, ale vzhledem ke své dosavadní profesi a osobním zájmům jsem se rozhodl pro toto studium.

Před bakalářským studiem na Evangelické teologické fakultě jste studoval chvíli geologii. Co Vás vedlo k této změně?

To byl jen jeden rok a slepá ulička. Samotná geologie je dobrý koníček, do teď mě kameny zajímají, přesněji řečeno paleontologie. Raději jsem ale zvolil jako svou životní cestu práci s živým materiálem. Lepší je zjistit to dřív, než později.

Jak jste se o oboru na naší fakultě dozvěděl?

Neznal jsem nikoho, kdo by obor absolvoval. Byl v té době relativně nový. Přiznám se, že jsem se na něj hlásil již dříve, ale nevzali mě. Po roce jsem to zkusil znovu a prošlo to. Myslím, že jsem si o oboru někde něco přečetl. Možná to pak ve mně začalo hlodat. Každopádně jsem zvažoval různé obory, ale tenhle obor mi rezonoval nejvíc. V neziskovém sektoru se pohybuji celý profesní život. Nechtěl jsem riskovat žádné jiné slepé uličky. Ve chvíli, kdy jsem si řekl, že do toho chci jít, věděl jsem, že to slepá ulička nebude.

Vnímal jste veliký rozdíl mezi fakultami?

Nevím, jestli jsem kompetentní ke srovnávání Evangelické fakulty. Nebyl jsem klasický student. A srovnávat vyšší odbornou školu s magisterským studiem nelze. Na vošce to bylo hodně rodinné. Byli jsme dobrá parta i mimo školu. Na FHS se jednalo o kombinované studium. Měli jsme dobré vztahy, do teď na ně vzpomínám a jsem rád, že jsem takové lidi mohl potkat, ale bylo to více formální. Neměli jsme na sebe vzájemně tolik času. I tak mi ty dva roky daly hodně. Porovnat studium úplně nejde. Každá škola má něco do sebe. Kdyby mi bylo dvacet, přihlásil bych se na fakultu s chutí do řádného studia. Mám ale rodinu, závazky a přeci jen mi je pětáctýřicet, takže na to nemám kapacitu.

Vzpomenete si na nějakého vyučujícího, který pro Vás byl důležitý?

Nejvíce mě oslovil Karel Müller. Byl i vedoucí mé diplomové práce. Uváděl zajímavé souvislosti. Když občas narazím na nějaký jeho článek, neváhám a rád si ho přečtu.

Je něco, co Vám při studiu dělalo problém?

Na gymplu jsem měl ještě ruštinu. Sice jsem maturoval z němčiny, ale angličtinu jsem začal „na stará kolena“. S tím jsem měl trochu problém. Třeba s překlady. Vypořádal jsem se s tím, ale něco, co je pro někoho velká samozřejmost, pro mě bylo obtížné. Musel jsem se prokousat odbornými texty. Nebylo to jednoduché.

V současné době působíte jako ředitel Diakonie Praha. Co je náplní Vaší práce?

Diakonie je nezisková organizace zřizovaná církví. Jako je Charita katolická, tak Diakonie je evangelická. Náplní jsou sociální služby a další návazné služby, pod heslem „Pomoc má mnoho tváří“, které pomáhají potřebným. Chceme pomáhat potřebným bez ohledu na vyznání. Mezi potřebné patří děti, senioři, handicapovaní, matky samoživitelky apod. Po republice je přes třicet středisek, ve kterých se realizují různé sociální služby. Já jsem ředitelem jednoho ze středisek tady v Praze. Spojujeme několik zařízení v rámci celé metropole. Cílovou skupinou jsou děti a dospělí s kombinovaným postižením. Vytváříme různé služby, které jsou pro ně potřebné. Stejně tak pro jejich rodiny. Mým úkolem, jako ředitele, je samozřejmě tyto služby řídit, starat se o základní chod a organizovat ho. Když jsem před deseti lety na této pozici začínal, byli jsme malé středisko s patnácti lidmi. Tehdy jsem v rámci administrativy měl k ruce jen hospodářku. Když je menší parta, člověk si nemůže dovolit dělat specialistu. Postupně jsme se rozrůstali a tím pádem se i specializovaly pozice. V tuto chvíli jsem klasický manažer. Zároveň musím být leader, dávat vizi organizaci, abychom nestáli na místě, ale abychom zlepšovali a rozšiřovali služby.

Připravilo Vás Vaše studium na takovou pracovní pozici?

Částečně ano. Bakalářské víc prakticky. Není to ale podmínka. Mám kolegy ředitele, kteří měli technickou fakultu a řídí středisko neméně zdatně. Řekl bych ale, že lépe rozumím pracovníkům v první linii. To jsou lidé, kteří jsou přímo u klientů. Dřív jsem si bral služby i sám, abych věděl, jak je práce náročná. Nejhorší je, když manažer je někde na obláčku a nemůže pochopit činnost podřízených, i když má dobrou vůli. Magisterské studium mě vybavilo taky. Probírali jsme např. strategické plánování, které uplatňuji. Stejně jako ekonomie pro neziskové organizace, účetnictví a fundraising nebo organizační inovace. Ale co si odnáším a proč jsem to chtěl studovat, bylo pochopení základů – proč se bavíme o občanském sektoru. Ne, že bych to potřeboval každodenně ve svém životě, ale řekl bych, že v současné době začínají mít obecně neziskovky a občanský sektor pro řadu našich spoluobčanů pejorativní nádech. Myslím, že mým úkolem je šířit osvětu. Upozorňuji veřejnost, která, třeba ne vždy svoji vinou, toho tolik neví o činnosti neziskového sektoru. Že nejsme žádní paraziti, jsme součástí demokracie, vznikáme zezdola, tj. z iniciativy aktivních lidí. Můžeme být veřejně

prospěšní a může z toho mít prospěch celá společnost. Ve chvíli, kdy jsem obor studoval, veřejná debata nebyla tolik vyhrocená. V současné době je diskuse daleko vyhrocenější a vidím důležitost právě ve schopnosti obstát ve veřejné debatě. To mi dala fakulta. Tím, že působíme v sociální oblasti, je to možná jednodušší na vysvětlení, ale lidé vše často hází do jednoho pytle. Pro organizace s lidskoprávním charakterem je to složitější. Myslím ale, že jsme všichni na jedné lodi a je třeba mluvit za sektor celkově. Mohou se stávat a stávají se excesy. Vždyť jen např. v roce 2017 bylo v ČR registrováno sto třicet tisíc neziskových organizací. Pokud někdy někdo něco zneužije, ať na něj dopadne trest. V drtivé většině ale tyto organizace dělají dobrou práci.

Absolventi fakulty jsou často společensky angažovaní, není jim lhostejné, co se děje ve společnosti a se společností. Absolvoval jste studia občanského sektoru, která jsou na společnosti přímo zaměřena. Byli takto angažovaní i Vaši spolužáci?

Mrzí mě, že nemám informace o osudu ostatních spolužáků. Vzhledem ke kombinovanému studiu nebyl čas žít studentský život. Potkal jsem fajn lidi a dodnes mě mrzí, že jsme se nemohli poznat víc. Za to nemůže fakulta ani ti lidé, bylo to dáno charakterem studia. Cítím s absolventy určitou solidaritu a vždy jsem rád, když o nějakém absolventovi, bez ohledu na ročník, slyším.

Máte pět dětí. Přemýšlel jste o jejich potenciálním vysokoškolském studiu? Chtěl byste případně, aby šly ve Vašich stopách?

Byl bych pochopitelně rád, aby něco vystudovali. Nejmladší dceři jsou tři, ale nejstarší je šestnáct. Pokud se jedná o budoucí studium, neumím si představit, že jim řeknu, že se mi něco, co chtějí studovat, nelíbí. Do ničeho bych je nechtěl tlačit. Kdyby se mě ta nejstarší dcera zeptala na doporučení, tak u FHS jistě nebudu váhat, ale že bych ji k tomu nabádal, aby šla v mých stopách, to ne. Myslím, že je důležité, i kvůli cizím jazykům, aby děti studovaly v zahraničí. Zde jsem připraven je i více povzbudit, jestli o to budou stát. Někdy člověk potřebuje pobídnout, protože má obavy vylézt ze své pohodlné ulity.

Cítíte, že Vaše práce je pro Vás naplněním a vrcholem kariéry, nebo byste se chtěl posouvat dál?

To je nejtěžší otázka. Co dva roky si kladu otázku, jestli pokračovat dál. Člověk se setkává s různými překážkami, jsem taky unavenější. Nejsem ten typ, co mění zaměstnání co dva tři roky. Ale rozhodně nelpím na tom, že bych měl být do důchodu ředitelem Diakonie. Také to nezáleží jenom na mně. Rozjždíme teď nějaké nové projekty a investiční akce pro osoby s poruchou autistického spektra. Vidím tedy ještě potřebu některé věci dotáhnout, ty mohou trvat několik let. Následně si dokážu představit, že bych přepřáhnul. Teď nás čeká těžké období, budeme řešit ne úplně jednoduché věci. Obtížně se dnes také shání zaměstnanci, zvláště do té první přímé linie. Finančně na tom nejsme špatně, rádi bychom i některé lidi zaplatili, ale není příliš z koho vybírat. To jsou výzvy, které jsou přede mnou. Zatím nechávám vše otevřené. Nemohu si dovolit třeba na půl roku někam odjet. Mám zodpovědnost za rodinu a musím stát nohama na zemi. Jestli bych měl pracovat někde jinde, pak to bude nejspíše zase v neziskovém sektoru. Už je to ve mně asi zaryté. Život však přináší různá překvapení.

Sára Wienerová
6. 1. 2020